Ч. 49. Середа 17 (4) марта 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів. — Сербска відповідь на ноту ґр. Форґача і вражіне, яке она викликала.

На вчерашнім засіданю палати послів по відчитаню внесень і інтерпеляций, розпочала ся дальша дискусия над законом про контингент рекрутів. Промавляв цілий ряд послів, між иншими пос. Трильовский, котрий заявив, що єго клюб буде голосувати против предложеня. В часї промови того посла прийшло до острої виміни слів між ним а міністром оборони краєвої ґен. Ґеорґі, коли п. Трильовский почав нападати жандармерию. Відтак відповідав міністер Ґеорґі на закиди піднесені п. Трильовским. Дискусиї над предложенєм не укінчено і президент закриваючи засїдане о год. 10 вечером, назначив слідуюче на нині рано.

Заповіджена відповідь сербского правительства на звістну ноту ґр. Форґача, появила ся вчера і зістала доручена австрийскому правительству о годині 6 ій вечером. В тій справі доносить телєґрама бюра кореспонденцийного: Сербский міністер справ заграничних Миловілович вислав вчера до сербского посла у Відни таку телєґраму: Маю честь просити Вас, аби Ви на повідомлене, яке дійшло до мене від австро угорского посольства в Білгородї, дня 6 с. м., схотїли дати слїдуючу відповідь:

В сербскій окружній ноті з дня 10 с. м., котру як ц. і к. правительству так і правительствам всїх инших держав, котрі підписали берлиньский договор, доручено, представило сербске правительство своє становище в справі босаньско-герцеґовиньскій і при тім ствердило, що Сербія виходячи з заложеня, що правні відносини між Сербією а Австро-Угорщиною полишили ся незмінені, хоче виповнювати сусїдскі обовязки і удержати на дальше відносини з сусїдною монархією. На тій основі королївске правительство гадає, що як інтересам материяльним обох держав, так і ситуациї, сотворений заключенєм в попереднім роцї договору, який має вже в Сербії обовязуючу силу, найлїпше відповідало би, коли би правительства австрийске і угорске предложили парляментам у Відни і Будапештї той торговельний договор до принятя, хоч реченець до єго затвердженя вже минув. Внаслїдок принятя того договору парляментами оминено би також перерву в торговельних відносинах. Коли би договор відкинено, осягнено би точку виходу до можливих нових торговельних переговорів, або бодай пересьвідченость би з настрою парляментів і їх аґрарних стремлень, що треба взагалї позбути ся гадки заключеня торговельного договору між Сербією а Австро-Угорщиною. На случай, коли би Австро-Угорщина з причини короткости часу, або з причини своїх парляментарних відносин не могла до дня 31 с. м. полагодити в парляментах торговельного договору, королївске правительство готове прилучити ся до внесеня, аби важність договору провізорично продовжити до дня 31 грудня с. р.

Вражінє, яке та відповідь викликала у Відни і Будапештї, єсть на загал некористне. І так „Wiener Allg. Ztg.“ пише, що відповідь Сербії не причиняє ся до проясненя ситуациї, зраджує радше намір Сербії, аби теперішний стан полишити в завішеню; однако Австрия мусить рішучо обставати при проясненю ситуациї.

В угорских політичних кругах уважають сербску відповідь за викрут в цїли зисканя часу. Єсть она лиш переповідженєм окружної ноти. Праса остро нападає на Сербію і взиває правительство до рішучого виступленя для остаточного проясненя ситуациї. „Pesti Hirlap“ пише: „Наша терпеливість вже вичерпана, нехай прийде, що має прийти, мир або війна“.

31)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

— Я тебе анї трохи не розумію — сказав Бернлї.

— Тим лїпше, Бене. Але що скорше чи пізнїйше будеш міг зімститись, то вже спусти ся на мене.

— А як же впрочім стоять твої інтереси? — спитав Монктон. — Маєш гроші?

— Виплатили менї мою платню.

— На нинї вистане того; іди-ж до коршми і упий ся, але не дуже.

— Лиш трохи?

— А вже-ж, що лиш трохи! Може я невиразно сказав?

— Копальники в Дергем — відповів Бернлї зовсїм отверто — не упивають ся нїколи лиш трохи, а таки добре, до безтяму.

— Але я жадаю, щоби ти лиш трохи упив ся, а нї, то я тобі скажу так само, як Гоп тобі сказав: забирай ся! А сим другим разом буде тобі гірше. Коли же упєш ся лиш трохи, то вертай зараз сюди — нї, лїпше положи ся онтам на поли під деревом і удавай, що спиш. А тепер іди та упий ся!

Коли Монктон позбув ся свого товариша, вліз знов до своєї кривівки, бо Гоп вже вертав, а Ґресі, котра вже трохи була охолонула, вийшла против него і станула в дверох. Гоп зачав їй лагідно докоряти, чого она вийшла і чому не спочиває.

— Я зовсїм здорова і сильна, тату — сказала она — а тепер серце не давало вже менї спокою; я вже не могла вас, тату, діждати ся. Тепер вже, тату, не розлучимо ся нїколи, хоч би лиш і на один день.

— Нї, моя люба дитинко! — Але що я кажу? Таки будемо мусїли розлучити ся, бо будеш мусїла піти до того, хто має більше право до тебе як я — до твого мужа.

— До мого мужа? — повторила Марійка і зблїдла.

— А так — сказав; — преці не заперечиш того, що ти маєш мужа. Я, що правда, чув, що ти відповіла, заким я станув в твоїй обороні. Але ти переді мною певно не скажеш знову „я не знаю“. То було призначене для Бартлїя і других людий, але не для мене. Ходи сюди, люба Ґресі; скажи все свому татови, хоч би ти й була необачна, хоч би тебе хтось і обманув. Я не хочу нїчому вірити, доки аж не почую з твоїх власних уст. Вийдім трохи на двір на сьвіжий воздух, коли не хочеш спочивати.

Они почали ходити то сюди то туди.

— Вір менї, моя дитинко, я все розумію — говорив Гоп. — Ти обіцяла мовчати про своє подруже, або може й мала якусь иншу важну причину мовчати перед людьми; але свому татови, свому найлїпшому приятелеви можеш чей правду сказати, можеш признати ся, що ти віддала ся. — Чогож мовчиш? Скажи сьміло: чи ти Вальтерова жінка?

Марійка розплакала ся. — Ох, тату, ви не знаєте, яка небезпечність нам грозить. Зждіть аж він тут буде... Я не можу, не сьмію нїчого сказати.

— Ну, то він буде мусїв то сказати — сказав на то Гоп. — А коли він тобі яку кривду заподіяв, то мусить єї направити або своїм житєм заплатити.

— Ох, тату! — крикнула Марійка. — Своїм житєм? А чи не знаєте, що і моє тим знищите?

— Я і бою ся того — відповів Гоп. — Але що варто житє без чести, особливо же для женщини. Кождий, що нарушує непорочність дївицї, то Каїн.

Відтак поклав обі руки на плеча доньки і сказав: Подиви ся Ґресі менї просто в очи, а очи, якими она дивила ся на него, споглядали сьміло як очи льва і лагідно як очи ґазелї.

В сїй хвили поборов він всякі сумніви. — В сих очах не видко нї гріху нї безсоромности — отже ти єго жінка?

— Так, єго жінка — відповіла Ґресі, не могучи вже дальше оперти ся.

— Слава Богу, що ти правду сказала, — відозвав ся Гоп і пригорнув доньку з цїлою любовію до себе.

— А тепер послухайте всего, любий тату — сказала она відтак — а я буду вас на колїнах просити, щоби ви не карали того чоловіка, котрого я люблю, за провину, якої вже давнїйшими часами допустив ся. Змилуйте ся

Подібно некористно висказує ся про сербску відповідь і праса німецка. „Lokal Anzeiger" пише: Вчерашна сербска нота зменшила вигляди мирного полагодженя справи аж до крайного мінімум. Терпеливість Австро-Угорщини виставлена на сильну пробу. Коли білгородске правительство в своїм послїднім дипльоматичнім документі говорить о нормальних відносинах з австро угорскою монархією, то зовсїм промовчало справу роз'оруженя і удає, немов би від місяців між обома державами нічого не лучило ся. Таке поведенє граничить з глумом, якого велика держава не може стерпіти. Який вихід найде ся з тої понурої ситуациї, годі предвидіти, але на кождий случай певна річ, що у Відни постановлено і сим разом виявити найбільшу уміреність. Коли політика проволїканя буде в Сербії тревати дальше і там не рішать ся на скоре усуненє суперечностий між писанєм о мирі а военними у'оруженями, тоді ціла відвічальність за то галабурдниче поведенє упаде на Сербію. Австро Угорщині відповідно до свого великодержавного достоіньства не полишить ся тоді нічого иншого, як витягнути з тої комедиї консеквенцию і зірвати дипльоматичні відносини з правительством, котре пре до війни, хоч не знає, кілько би она коштувала Сербію.

Новинки.

Львів, дня 16-го марта 1909

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував дра Івана Каспровича надзвичайним професором порівнуючої історії лїтератури на университеті у Львові.

— **Справи особисті.** Віцепрезидент кравої Дирекциї скарбу п. Станислав Прокопович вернув з Відня і обняв урядованє. — На загальних авдиенциях у Є. В. Цїсаря був вчера між иншими радник секцийний в президиї Ради міністрів др. Адам Бенькова**з**кий.

— **Шкільні оплати в середних школах.** „W. Ztg." доносить, що п. Міністер просьвіти гр. Штірк зарядив, щоби вредаґовано нові приписи, що відносять ся до оплати в державних середних школах. Як звістно, міністерияльним розпорядженем з 11 червня 1908 що до іспитованя і клясифікованя в середних школах змінено значно ествуючі в середних школах норми дотично нот з обичаїв, пильности і поступу. Тепер залишать ноту з обичаїв у річнім сьвідоцтві, дальше не уділяє ся ноти з загального поступу, а скалю нот з „поведеня" і „поступів в поодиноких предметах" скорочено. Впрочім на низшім степени ученик, що дістав ноту „недостаточний", може під деякими услівями бути уважаний за „взагалї здібного до промоциї". До тих змін в клясифікацийних приписах примінено тепер також постанови про оплату в державних середних школах. Вимір оплати не змінено. Незаможним публичним уч. І кл. заплата чесного може бути відложена до кінця І півроку, коли дістануть з обичаїв одну з двох перших нот приписаної скалї („дуже добрий" або „добрий"), а зі всїх обовязкових предметів науки (з виїмкою гімнастики) найменше ноту „достаточну". Та постанова являє ся значною пільгою, бо після дотепе обовязуючого міністерияльного розпорядженя з дня 6 мая 1890 р. для відложеня заплати чесного з огляду на поступ у всїх обовязуючих предмотах науки була вимагана бодай одна нота „здоволяючий". Нові приписи що-до увільненя від оплати чесного не є прінципіяльно острійші, віж приписи міністерияльного розпорядженя з дня 12 червня 1886 В. д. з. ч. 100. Увільненє від оплати чесного може бути уділенє всім справдї незаможним публичним ученикам, котрі в послїднім півроцї виказують з „поведеня" одну з двох перших нот після приписаної скалї, а в поступі науки послїдного півроку осягнули степень „добрий". Притім в нїякім випадку не можна жадати лїпшої ноти, віж „достаточний"; в другім півроцї вистарчає, о скілько входить в гру степень низший, коли ученика признано „взагалї доврілим до посуненя напеpед". Увільненя від заплати половини чесного будуть і дальше допускати ся. Нове розпорядженє входить в житє зараз.

— **З зелїзницї.** Вчера около пів до 4 год. пополудни, межи стациями Львів-Зимна вода вискочили із шин 3 вози поїзду товарового ч. 66 з причини пукненя обруча на колесї воза товарового. Пригода ся спричинила 10-мінутове опізненя вечірного поїзду поспішного, відходячого до Відня і опізненє вечірних поїздів поспішних ч. 16 і 12. З персоналу зелїзничого один кондуктор легко покалїчив ся.

— **Репертуар руского театру в Самборі.** (Саля „Сокола". Початок точно о $7^{1}/_{2}$ год. вечером).

В середу, дня 17 с. м. „Сватанє на Гончарівцї", народна оперета в 3 діях Гр. Квітки.

В четвер, дня 18 с. м. „Рідвяна ніч", опера в 5 діях М Лисенка.

В суботу, дня 20 с. м. „Жидівка вихрестка", драма зі сьпівами в 5 діях Тогобочно.

В недїлю, дня 21 с. м. послїдне представленє „Марійка", народний образ зі співами в 5 діях Мрштіка.

— **Сензацийне арештованє.** Із Станиславова доносять: Минувшої недїлї о 10 год. перед полуднем арештував несподївано аґент полїцийний при помочи 2 жандармів виходячого з почтового будинку бувшого посесора Маврикія Полляка, брата голосного в своїм часї з процесів Васїньского Якова Полляка. Жандарми всадили Полляка сейчас до дорожки і поїхали з ним на дворець. Кажуть, що арештованого відставлено до Падвірної. Арештованє наробило в Станиславові великої сензациї.

— **Взірцеве село.** В селї Ташківцях городеньского повіта, де вже давнїйше були дві читальні „Просьвіти" і „Жіноче Товариство", основано сими днями ще третю читальню „Просьвіти", а тепер заходять ся там около реорґанізациї 2 кл. школи на 4-кл. В селї є своя почта, Райфайзенка і громадский шпихлїр, зате нема корчми. Довголїтним парохом є о. Зенон Шухевич, а его щирим співробітником, сотрудник о. Е. Тесля.

† **Померли:** Михайло Русов, син звістного українського діяча і статистика Олександра Русова помер сими днями в Петербурзї. Покійник був студентом харківского університету, на котрім за свої наукові працї одержав золотий медаль. В Липску студиював під проводом проф. Рацеля антропольоґію і етноґрафію. Покійник займав ся головно етноґрафією і етнольоґією, був членом полтавского математичного товариства, де мав не мало наукових викладів, а его працї друкували ся також в „Материалах до українсько-рускої етнольоґії" видаваних „Науковим Товариством ім. Шевченка".— О. Іван Прислопский, парох у Фльоринцї мушиньского деканата, помер дня 5 с. м. в 79 р житя а 51 сьвященьства. — Мария Станиславa Хойнацка уч. IV р. женьскої семінариї учительскої у Львові померла дня 11 с. м. в 19 р. житя. — В Дидьовій помер Адам Равіч Рацїборский, властитель більшої посїлости проживши 74 лїт. — Мел. Яросевич, почтмайстер і бурмістр в Сморжу.

— **Звичайні загальні збори** „Кравового Товариства кредитового урядників і сьвященників", стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, відбудуть ся в понедїлок,

---

над нами обоїма. Ми, Вальтер і я, повінчали ся перед Божим престолом і перед лицем Господа Бога я его жінка; а всеж таки любий тату, я побоюю ся, що я не его законна жінка.

— Не его законна жінка? Дитинко, то якась нїсенїтниця!

— Дав би Бог, щоби так було; але нинї з рана довідала ся я перший раз, що він вже перед богато роками був женатий і що его жінка ще жиє.

— То не може бути! Таким підлим він би не був.

— Тату, — сказала на то Марійка — рішучо — я виділа сьвідоцтво.

— Сьвідоцтво! — повторив Гоп пригноблений. — Яке сьвідоцтво, дитинко?

— Метрику вінчаня — відповіла Ґресі. — Менї показав її якийсь пан, котрого післала тота жінка, щоби мене остеречи. Она того не знала, що Вальтер вже повінчав ся зі мною, лиш довідала ся звідкись, що він хоче женити ся зі мною. Я вдячна їй за то і буду старати ся охоронити его від кари а его родину від ганьби.

— І сама себе пожертвуєш! — сказав на то Гоп наляканий.

— Я его люблю — відповіла Марійка — і мушу его боронити.

— Я жадаю справедливости для моеї дитини!

Ґресі так налякала ся гніву свого батька, що стала его просити, щоби він розважив, чи лїпше она зробить, коли сама себе пожертвує. Бо і щож би прийшло з того, як би цїлий сьвіт довідав ся, що она віддала ся за такого, котрий вже має жінку.

— Я стратила мужа — сказала она — але зато знайшла батька. Лиш возьміть мене, возьміть мене звідси, щоби я була далеко від всїх, що мене знають. Час загоїть рани а коли-б він не загоїв їх при помочи батька, то певно могила то зробить.

— Нещастє моє! — відозвав ся Гоп — чути такі слова з уст моєї доньки в хвили, коли здавало ся, що тут на земли щастє настало.

— Тихо, тату! — сказала Ґресі. — Ось іде той чоловік.

Той „чоловік", то був Бартлї. Він був дуже пригноблений і зачав зараз висказувати свій жаль.

Глава девятьнайцята.

Двох мужчин перемогла одна женщина.

— Щож маю сказати, Марійко! — зачав він говорити. — Я трохи з розуму не зійшов, так мене той падлука роззлостив. Менї жаль дуже, що я так люто з тобою обійшов ся. Подумай лиш, кілько то щасливих лїт ми разом прожили, а чи чула ти від мене за той час яке прикре слово?.. Але правда, що ти й нї коли на то не заслужила! Забудьмо все, що стало ся. Вертай назад до мого дому яко панї і спадкоємиця мого майна. Та й пан Гоп буде тоді тїснїйше зі мною звязаний; він стане моїм спільником і певно не буде так самолюбивий, щоби нищив твою будучність.

— Таж ви таким самим способом намовили мене і перед пятьнайцяти роками .— відозвав ся на то Гоп. — Але тоді була она немічна дитина, а тепер она вже велика і має свій розум та нехай сама о собі рішає. Що до мене, то не маю охоти стати вашим спільчиком. Маю маленький дохід із зисків, які дають копальні вугля а того вистане вповні на мої потреби. Скажи, люба дитинко, чи хочеш вернути назад до того чоловіка, котрий обіцює тобі так сьвітлу будучність, чи хочеш жити в скромній независимости зі мною? Розваж собі добре, заким даш відповідь. Рішенє о цїлій твоїй будучности лежить в твоїх руках.

Сказавши то, відступив ся і ставши під парканом, спер ся на него руками. Молодій женщинї станули сльози в очах, коли она поглянула за своїм батьком, а відтак відозвала ся до Бартлїя:

— Передовсїм — сказала она — звертаю вашу увагу на то, що я не Марійка але Ґресі. Відтак знайте то, що хоч би я нїгде в сьвітї не знайшла пристановища і стріхи лиш у вашім домі, що хоч би я не мала нї тата, нї брата, нї нїкого в сьвітї, то воліла би таки в рові при дорозї згинути, як вертати назад до того дому, звідки мене з ганьбою і встидом вигнали. Впрочім, дякувати Богу, я не здана лиш на вашу ласку. Той чоловік, до котрого мене вже від многих лїт моє серце тягнуло, то мій тато. Ходіть, тату, до мене: чого відступаєте ся від мене? У ваші руки складаю мою будучність і мою душу зі всею любовію і всею надією, якої ти заслужив від твоеї бідної Ґресі.

З тими словами припала дрожачи до его грудий а его сльози покотили ся на її головку. Але лиш хвилинку так постояли, бо Гоп завів її зараз до хати і казав їй там собі спочити, а сам вийшов до Бартлїя, котрий хотів конче ще з ним поговорити.

(Дальше буде).

дня 29-го марта с. р. о 5 годині по полудни в сали „Рускої Бесіди“ (Львів, Ринок ч. 10 I. пов.) із слідуючим порядком дневним: 1. Відчитане і приняте протоколу з попередних загальних зборів. 2. Звіт дирекциї за VIII. рік адмініcтрацийний 1908. 3. Звіт ревізийної комісиї. 4. Внесеня надзираючої ради що до роз ділу чистого зиску за р. 1908. 5. Вибір 6 членів надзираючої ради на місце уступаючих: секр. Симеона Кульчицкого, дир. Василя Нагірного, проф. дра Кирила Студиньского, о. Йосифа Фолиса, адв. дра Миколи Шухевича і бл. п. о. Александра Темницкого. 6. Вибір 3 членів ревізийної комісиї і 1 заступника. 7. Затверджене вибраного радою одного директора і одного заступника директора. Коли би в означенім повисше часі не зібрав ся комплет, вимаганий § 36 статута, відбудуть ся того самого дня, о годині 6 ій в тім самім льокали і з тим самим дневним порядком загальні збори, котрих рішеня будуть правосильні без огляду на число присутних членів. Білянс і рахунок зисків і страт за рік 1908 можна переглянути в бюрі товариства в годинах урядових.

— **З судової салі.** Минувшої пятниці відбула ся перед золочівским судом сензацийна розправа против доктора медицини Романа Уриша, обжалованого о уведене нелітної панни з дому родичів. Справа представляє ся як слідує: В літі минувшого року спровадив ся до Поморян міский лікар др. Роман Уриш, чоловік молодий, хороший, женатий від двох літ. Тут небавком познакомив ся він з донькою п. Графа, управителя маєтности, 19 літною панною Станиславою. Знакомство то небавком набрало такого характеру, що впадало вже посторонним людем в очи і они звернули на то увагу родичів, котрі постановили вислати доньку з Поморян до свояків. Нараз в падолисті 1908 щезли з Поморян і панна Станислава і др. Уриш, лишивши свою жінку на ласці Божій. Дібрана пара, — бо видко, що обоїм перевернуло ся в голові — поїхала в сьвіт і бавила ся весело то у Відни то по инших містах, аж остаточно опинила ся в Триєсті і задумала звідси виїхати до Бразилиї. Тут однак дігнали втікачів стежні листи. Тамошна поліция якраз слідила за дром Уришем, коли той попав ся їй в руки. Обоє залюблені їхали за фальшивими паспортами і мали якраз сідати на корабель, коли до панни Ґрафівної приступив комісар поліциї і спитав єї, як она називає ся. Она, замість сказати імя, на яке мала виставлений паспорт, подала своє правдиве назвиско а комісар поліциї арештував тоді втікаючу пару і велів жандармови відставити на поліцию. Тоді др. Уриш хотів дати жандармови 400 корон, щоби той єго пустив, але жандарм не дав ся підкупити і повідомив о тім власти.

То стало ся причиною, що др. Уриш пересидів кілька місяців в арешті. Підчас розправи др. Уриш не признавав ся до ніякої вини, бо він не увів панни, лиш она сама добровільно з ним поїхала. Жінка обжалованого, покликана на сьвідка, зізнала, що муж сказав їй одного разу: Чи позволиш мені поїхати з панною Станиславою до Америки? — а она відповіла єму: Але їдь, я вам обоїм вірю. Так само зізнав і учитель п. Леонович, що др. Уриш на якийсь час перед виїздом говорив голосно, що поїде до Бразилиї. Що до гроший, даваних жандармови, зізнав др. Уриш, що він не хотів жандарма підкупити, лиш побоюючись, щоби єму в арешті хто не вкрав гроший, давав жандармови 400 кор. до схованя.

По розправі, котра кілька разів переводила ся тайно, суд увільнив др. Уриша від обжалованя в напрямі злочину уведеня і підкупства а засудив лиш за фальшиве замельдоване на 5 днів арешту з заміною на 50 кор. грошевої кари. Прокуратор однак зголосив жалобу неважности а внаслідок того др. Уриша задержано і дальше в арешті.

— **Поясненє.** У вчерашнім числі „Народ. Часописи“ в рубрицї „Наука, штука і література“, в статейці про ювилейне видане „Народ. Торговлі“ подано хибно час стрічи з бл. п. Корнилом Устияновичем. То могло бути хиба лиш в перших днях червня саме перед заснованем товариства „Народ. Торговлі“. То однак не зміняє річи; фактом позістане, що Устиянович заходив ся дуже ревно около заснованя „Народ. Торговлі“ і побивав ся дуже за сею справою в тодішних народовских кругах. Инше діло, чи він дійстно перший придумав назву для товариства. Він міг повтаряти то, що вже було може спільно уложено. Стілько для поясненя до вчерашної згадки. (К. К.)

Телеґрами.

Відень 16 марта. „Fremdenblatt“ пише: Нота сербска не оправдала надії, яку до неї привязувано. Правительство сербске виминає наші жмагання до виясненя ситуациї. Незвичайний спосіб, в який нота сербска промавляє, може найліпше поучити публичне мнїне в Европі, по котрій стороні в тім конфлікті єсть право а по котрій претенсиї, хто старає ся потерпіти жертви в користь мира, а хто бунтує.

Відень 16 марта. Президент палати послів Патай, відкриваючи засїданє, виголосив відклик до послів, щоби зі взгляду на доносимість обох законів, стоячих на порядку дневнім т. є. континґенту рекрутів і закона о удержавненю зелізниці в Чехії причинили ся до скорого їх залагодженя, бо то суть дійстно конечности. Що до континґенту рекрутів, то президент вказав на нинїшні дневники, з котрих кождий посол може сам здати собі справу з важности сего закона. Палата приступила до дискусиї. Перший забрав голос пос. Фресль.

Берлин 16 марта. „Voss. Ztg.“ пише у вступній статї о сербскій відповіди: Відносини щораз більше зближають ся до порішеня з оружием в руцї. Мимо представлень всіх держав, мимо прихильного кроку ґр. Форґача Сербія не хоче завернути зі своєї дороги і домагає ся війни. Габсбурґска монархія з такої війни не може мати чеги а ще менше материяльних користий. Але щож може хтось робити, кого малий а злосливий пес кусає в литку.

Константинополь 16 марта. Часописи доносять, що стан здоровля султана погіршив ся і домагають ся оголошеня урядових бюлетинів.

Париж 16 марта. Урядники почтові і телеґрафічні постановили розпочати загальний страйк.

Петербург 16 марта. Зачувати, що турецкий міністер справ заграничних Ріфаат-паша від'їде нинї до Берлина. Що до болгарско-турецкої угоди фінансової осягнено порозуміне і підписано протокол.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середкаевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30**, 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·03, **2·15**, 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00**, 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40***, 8·07, **2·05**, 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45***, 3·50, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16**, 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31**, 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50***, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·32**, 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·35, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·42.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 20 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).